

Arrest

nr. 275 584 van 28 juli 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kind X, en X, als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2022 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 maart 2022 tot intrekking van verblijf (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 april 2022 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. EL MOUDEN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 augustus 2019 wordt de eerste verzoekende partij in het bezit gesteld van een A-kaart, verlengd tot 9 november 2021.

1.2. Op 19 oktober 2021 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in tot het verlengen van haar A-kaart.

1.3. Op 16 november 2021 wordt aan de eerste verzoekende partij een schrijven van 22 oktober 2021 verstuurd met de uitnodiging stukken voor te leggen teneinde haar situatie te verduidelijken.

1.4. Op 7 maart 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot intrekking van verblijf, zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

(...)

+ het minderjarig kind (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:3

. de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

Betrokkene voldoet meer bepaald niet meer aan de voorwaarde bepaald in artikel 10§2, derde lid betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5 tweede lid, 3° van de wet: de werkloosheidsuitkering wordt enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Bij de vraag tot verlenging van de A-kaart van betrokkene werd op 19/10/2021 als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon een attest van betaling van werkloosheidsuitkeringen op naam van de referentiepersoon voorgelegd (dd. 22/07/2021). Op het attest lezen we dat de referentiepersoon werkloosheidsuitkering ontving voor de maanden januari 2021 tot juni 2021.

Onze dienst stelde op 22/10/2021 een instructie op waarin wij betrokkene hebben geïnformeerd over de wettelijke voorwaarden van de bestaansmiddelen en vroegen wij expliciet bewijzen van een actieve zoektocht naar werk van de referentiepersoon. Deze instructie werd op 16/11/2021 aangetekend verzonden. Op 14/01/2022 legde betrokkene opnieuw het reeds voorgelegde attest van werkloosheid voor (dd. 22/07/2021). Betrokkene legde echter geen enkel bewijs voor dat de referentiepersoon actief werk zocht/zoekt sinds januari 2021, noch dat de referentiepersoon effectief over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zou bezitten.

Betrokkene legt dus geen enkel bewijs voor van een actieve zoektocht naar werk van de referentiepersoon. Bijgevolg kunnen de werkloosheidsuitkeringen in overeenstemming met artikel 10 §5, tweede lid, 3° niet in aanmerking genomen worden. Aangezien de aangeleverde bewijzen van bestaansmiddelen niet in aanmerking genomen worden, moet geen behoeftenanalyse, waarvan sprake in artikel 10ter, §2, tweede lid van de wet van 15/12/1980, worden gemaakt. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking genomen worden.

Derhalve kan de machtiging tot verblijf van betrokkene overeenkomstig artikel 11, §2, eerste lid worden beëindigd.

Betrokkene kan niet verder gemachtigd worden omdat zij aan de uitzonderingsgrond voldoet zoals opgenomen in het tweede lid van artikel 11, §2. Betrokkene verblijft nog geen vijfjaar in België, na de afgifte van de eerste verblijfstitel. De afgifte van de eerste verblijfstitel dateert immers van 28/08/2019, dat is minder dan vijf jaar geleden.

Betrokkene voldoet evenmin aan de uitzonderingsgrond zoals voorzien in het vierde lid van art. 11, §2. Nergens uit het dossier blijkt daarvan sprake te zijn.

Overeenkomstig het voorlaatste lid van art. 11, §2 dient ook rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, met het bestaan van familiebanden of culturele en sociale banden met zijn land van herkomst. Daartoe werd betrokkene uitgenodigd in onze reeds vernoemde brief van 22/10/2021. Betrokkene legde in een reactie op dit schrijven - naast het al eerder voorgelegd attest van werkloosheidsuitkeringen- alsook een attest van het OCMW voor (dd. 22/10/2021) waaruit blijkt dat de referentiepersoon geen OCMW-steun ontvangt. Tevens werd een geregistreerd huurovereenkomst overgemaakt. Deze twee documenten geven ons geen verdere info over de al dan niet actieve zoektocht naar werk van de referentiepersoon, noch geven deze stukken aan wat de aard en hechtheid van de gezinsband zou inhouden. De stukken geven enkel aan dat de huurovereenkomst geregistreerd is, en geven aan dat de referentiepersoon tot 22/10/2021 geen OCMW-steun genoot. Het attest vertelt ons niet wat de effectieve bestaansmiddelen van de referentiepersoon inhouden, enkel dat hij niet ten laste valt van het OCMW.

Het feit dat betrokkene gehuwd is, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Zodra de referentiepersoon beschikt over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, staat het betrokkene vrij om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen. Gedurende deze tijd kunnen betrokkenen gebruik maken van de moderne communicatiemiddelen om in contact te blijven met elkaar. Bovendien zijn er geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet verder kan zetten in het land van herkomst.

Betrokkene en de referentiepersoon hebben samen een kind, nl. E.B.L. (...) (geboren op 11/05/2017). Hij kwam samen met zijn moeder naar België in het kader van gezinshereniging met zijn vader. Dit feit doet echter geen afbreuk aan de voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen zoals hiervoor werd vermeld. Overeenkomstig de bepalingen van de wet is er geen uitzondering voorzien op de middelenvereiste voor zover er een gemeenschappelijk kind is. Dit doet geen afbreuk aan 'het belang van het kind. Zodra de referentiepersoon wel reguliere bestaansmiddelen heeft, staat het betrokkene en het kind vrij een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen, op de door de wet voorziene wijze. Gedurende deze tijd kunnen betrokkenen gebruik maken van de moderne communicatiemiddelen om in contact te blijven met elkaar. Bovendien zijn er geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet verder kan zetten in het land van herkomst van betrokkene.

Uit het dossier blijkt verder dat betrokkene en haar echtgenoot een tweede gezamenlijk kind hebben, nl. E.B.S. (...) (geboren op 13/07/2020). S. (...) beschikt over een eigen verblijfsmachtiging geldig tot 29/04/2023. Dit doet echter geen afbreuk aan de voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen zoals hiervoor werd vermeld. Overeenkomstig de bepalingen van de wet is er geen uitzondering voorzien op de middeelenvereiste voor zover er een gemeenschappelijk kind is. Dit doet geen afbreuk aan 'het belang van het kind', immers van zodra de referentiepersoon wel reguliere bestaansmiddelen heeft, staat het betrokkene vrij een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen, op de door de wet voorziene wijze. In afwachting is het aan de ouders van het kind om te beslissen bij wie S. (...) het beste kan verblijven.

Van andere gezinsleden die eveneens in België woonachtig zijn, blijkt nergens sprake. Betrokkenes duur van verblijf in België bedraagt, zoals reeds eerder besproken, minder dan vijf jaar. Vandaar dat het dan ook intrekbaar is overeenkomstig art. 11, §2, tweede lid. Een verblijf van minder dan vijf jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan men de nationaliteit draagt.

In hoeverre een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met het land van herkomst die betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene heeft niets ter staving daarvan voorgelegd. Gezien de respectievelijk korte duur van verblijf in België is het niet aannemelijk dat betrokkene geen familiale, culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had zij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen.

Het bewijs dat betrokkene Nederlandse les volgt, toont niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in België noch dat zij grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren. Uit het dossier blijkt dat betrokkene eveneens de inburgeringscursus heeft gevolgd. Ook dit is geen bewijs van bijzondere integratie of van grote inspanning dat betrokkene heeft geleverd om zich te integreren. Het volgen van Nederlandse les en een inburgeringscursus is aan minimalen (sr. vaak vreemdeling die zich hier wenst te vestigen.)

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partijen hebben ervoor geopteerd een synthesesamenvatting neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60".

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel in de synthesesamenvatting voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 10 en 11, §2 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids-, het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

3.1.1. Na een theoretische uiteenzetting betreffende de door hen geschonden geachte beginselen, zetten de verzoekende partijen hun eerste middel in de synthesesamenvatting uiteen als volgt:

"Eerste onderdeel

De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 10 en 11 Vreemdelingenwet. Verzoekster genoot haar verblijfsrecht als echtgenoot van verzoeker. Tot op heden vormen verzoekers een gezinscel samen met hun drie gemeenschappelijke minderjarige kinderen.⁶

Op 07.03.2022 werd door verwerende partij beslist een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoekster en van het gemeenschappelijk minderjarig kind, L. (...), op grond van artikel 11 §2, 1° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt (eigen onderlijning):

"§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden; 2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een wettelijk geregistreerd partnerschap met een andere persoon;

4° de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt, heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

...

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis van het 2° en 4° kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft."

De tekst van artikel 11 Vreemdelingenwet vermeldt het woord 'KAN' zodat verwerende partij over een zekere discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of hij al dan niet het verblijfsrecht intrekt.

De 'KAN'-bepaling houdt alleszins in dat de gemachtigde niet verplicht is om krachtens artikel 11 Vreemdelingenwet het verblijf in trekken. Het verwijst naar de mogelijkheid om een einde te stellen aan het verblijf, doch is geen absolute regel.

Verwerende partij is aldus verplicht conform de bewoording van artikel 11 Vreemdelingenwet de beslissing te motiveren gelet op de discretionaire bewoording van het artikel.

De bestreden beslissing is meer specifiek gebaseerd op artikel 11 paragraaf 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet:

“De betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11 §2 eerste lid 1°)”.

Het voorlaatste lid van paragraaf 2 van artikel 11 Vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat indien de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf is gebaseerd op het eerste lid, 1°, de minister of zijn gemachtigde dient rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Verzoeker verwijst bovendien naar een recent arrest van uw Raad waarin letterlijk wordt gesteld: “Een discretionaire beslissing ('kan') dient immers bij uitstek uitdrukkelijk en nauwkeurig de precieze concrete gegevens te vermelden die ze verantwoorden, opdat het afdoende gemotiveerd is. Deze ruimere appreciatiemarge impliceert dan ook een meer nauwgezette motiveringsplicht.”

Dat de bestreden beslissing de vermelde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

De bestreden beslissing stelt onder andere immers het volgende (eigen onderlijning):

“Betrokkene en de referentiepersoon hebben samen een kind, nl. E.B.L. (...) (geboren op 11/05/2017).

...

Uit het dossier blijkt verder dat betrokkene en haar echtgenoot een tweede gezamenlijk kind hebben, nl. E.B.S. (...) (geboren op 13/07/2020).

...

Van andere gezinsleden die eveneens in België woonachtig zijn, blijkt nergens sprake.”

Dat dit manifest foutief is nu verzoekers de ouders zijn van drie gemeenschappelijke kinderen.⁸

Op 11.01.2022 is verzoekster immers bevallen van E.B.I. (...).⁹

Verzoekers stellen vast dat I. (...) nergens vermeld wordt in de bestreden beslissing. Verzoekers stellen verder in deze lijn vast dat nu I. (...) nergens vermeld wordt, er sprake is van een grove onzorgvuldigheid. De bestreden beslissing is immers gebaseerd op de foutieve feitelijke gegevens.

Verwerende partij tracht in haar nota met opmerkingen te laten uitschijnen dat er weldegelijk rekening gehouden is met het kind I. (...) nu de motieven die gelden voor S. (...) eveneens van toepassing zijn op I. (...). Verwerende partij stelt dat S. (...) en I. (...) zich in dezelfde situatie bevinden en meent dat de niet-vermelding van I. (...) een materiële misslag betreft. Deze stelling kan niet ernstig weerhouden worden nu verwerende partij in de bestreden beslissing uitdrukkelijk het volgende gesteld heeft:

“Van andere gezinsleden die eveneens in België woonachtig zijn, blijkt nergens sprake”

Verder in deze lijn verwijst verwerende partij naar een arrest van Uw Raad nr. 84 403 dd. 10.07.2012 waarin geoordeeld werd dat een materiële misslag inzake een verkeerde datum betreffende de intrekingsbeslissing de verzoeker niet in diens belangen geschaad heeft. Uiteraard is onderhavige zaak niet te vergelijken met deze van vermeld arrest. Het ging daar om een verkeerde vermelding van de datum van een intrekingsbeslissing. Dat zijn volledig andere omstandigheden dan in onderhavige zaak. In casu wordt er immers melding gemaakt van S. (...) en L. (...) en stelt verwerende partij bovendien dat er van andere gezinsleden geen sprake is. Verwerende partij vermeldt in de bestreden beslissing S. (...) als eerste gemeenschappelijk kind en L. (...) als tweede gemeenschappelijk kind. Het is in het licht van deze

motivering dan ook niet ernstig vol te houden dat de niet-vermelding van I. (...) louter een materiële misslag is.

Uit bovenstaande volgt dat verwerende partij in diens nota toegeeft dat er een vergissing is gebeurd in de juridische motivering maar verder stelt dat dit geen afbreuk doet aan de gehele motivering. Dat zulks in ieder geval voldoende is om te besluiten dat er een gebrek is in de motivering van de beslissing.

In ieder geval diende verwerende partij zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de bestreden beslissing en diende zij ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen en dit geheel overeenkomstig de principes van het zorgvuldigheidsbeginsel.¹⁰ A posteriori in de nota stellen dat de het de intentie van verwerende partij was om de motivering die ontwikkeld is rond S. (...) eveneens voor Imran te laten gelden, kan absoluut niet ernstig weerhouden worden.

Verwerende partij geeft hiermee aldus een a posteriori motivering die de schending van de materiële motiveringsplicht niet ongedaan kan maken.

Onnodig te benadrukken dat verwerende partij zich bij het nemen van de hier bestreden beslissing niet alleen schuldig maakt aan een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht maar tevens aan een ernstige schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door de flagrante schending van hogervernoemde beginselen van behoorlijk bestuur is verwerende partij er niet in geslaagd overeenkomstig artikel 11 Vreemdelingenwet een beslissing te nemen rekening houdend met alle omstandigheden van het geval.

Te meer nu uit een eenvoudige raadpleging van het rijksregister volgt dat I. (...) regulier ingeschreven is.¹¹

Verwerende partij heeft een deugdelijk en zorgvuldig onderzoek van onderhavig dossier blijkbaar totaal onnodig gevonden en heeft zich aldus vergenoegt met de gegevens aanwezig in het administratief dossier zonder enig relevant onderzoek te voeren of nog, eenvoudigweg het rijksregister te raadplegen.

Het motief in de bestreden beslissing “Van andere gezinsleden die eveneens in België woonachtig zijn, blijkt nergens sprake”, is derhalve gestoeld op een onzorgvuldig onderzoek van verweerder, een vaststelling die Uw Raad vermag te doen.

Verweerder is niet overgegaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van het dossier van verzoekers en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben en dit in tegenstelling tot wat verwerende partij in haar nota voorhoudt.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt aldus ontegensprekelijk dat verweerder, wat betreft de determinerende motieven, op basis van een foutieve feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel onomstotelijk kan worden vastgesteld.

Reden waarom de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

Tweede onderdeel

De verwerende partij dient, wanneer zij iets kennelijk ongewoon ziet in een dossier, dit gegeven te onderzoeken en daarover desnoods de nodige vragen te stellen. Het bestuur dient zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.¹² Dat de overheid zorgvuldig te werk dient te gaan en dient na te gaan of alle gegevens nodig voor het beoordelen van de zaak overlegd werden.¹³

In deze wensen verzoekers te wijzen op volgend onderdeel van de bestreden beslissing:

“Overeenkomstig het voorlaatste lid van art. 11, §2 dient ook rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, met het bestaan van familiebanden of culturele en sociale banden met zijn land van herkomst. Daartoe werd betrokkene uitgenodigd in onze reeds vernoemde brief van 22/10/2021. Betrokkene legde in een reactie op dit schrijven naast het al eerder voorgelegd attest van werkloosheidsuitkeringen- alsook een attest van het OCMW voor (dd. 22/10/2021) waaruit blijkt dat de referentiepersoon geen OCMW-steun

ontvangt. Tevens werd een geregistreerd huurcontract overgemaakt. Daze twee documenten geven ons geen verdere info over de al dan niet actieve zoektocht naar werk van de referentiepersoon.”

Verwerende partij diende zich vragen te stellen bij het gegeven dat er opnieuw een attest van werkloosheidsuitkering werd voorgelegd door verzoekers.

Dit attest dient immers geplaatst te worden binnen het kader van de juridische strijd die verzoeker aan het voeren is teneinde zijn achterstallig loon te ontvangen van de BV TATAR-H, alwaar verzoeker geruime tijd als arbeider tewerkgesteld was. De BV TATAR-H is immers failliet verklaard waardoor verzoeker zich geconfronteerd zag met een onmogelijkheid zijn achterstallig loon te vorderen. 14

Verzoeker is er tot op heden, en met begeleiding van diens vakorganisatie, niet in geslaagd enig achterstallig loon van de BV TATAR-H te ontvangen. 15

Verzoekers kunnen in deze verwijzen naar de bijgebrachte stukken die genoegzaam aantonen dat er tot op heden geen betalingen hebben plaatsgevonden. 16

In ieder geval is verzoeker geconfronteerd geweest met een leugenachtige werkgever die niet getwijfeld heeft hem zonder meer dimona uit te schrijven zonder verzoeker hiervan in te lichten. Verzoeker is pas na het faillissement van diens werkgever te weten gekomen dat hij in feite al maanden dimona uitgeschreven was zonder dat hij hiervan op de hoogte was. Onnodig te benadrukken dat deze gehele situatie een ernstige impact heeft gehad op verzoeker. Te meer nu verzoeker tot op heden nog steeds niet vergoed is geweest voor de talrijke uren die hij weldegelijk gepresteerd heeft.

Het attest werkloosheidsuitkering dient dan ook in deze specifieke situatie van vorderen achterstallig loon wegens faillissement werkgever geplaatst te worden.

Ondertussen is verzoeker aan de slag gegaan als arbeider. 17

In ieder geval getuigt de bestreden beslissing van een flagrante tekortkoming aan de materiële motiveringsplicht, de geldende wettelijke bepalingen alsmede de beginselen van behoorlijk bestuur en in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel door a) I. (...) nergens te vermelden en b) geen bijkomende vragen gesteld te hebben betreffende de reden van werkloosheid van verzoeker.

Kernbetoog van verzoekers is aldus een schending van de materiële motiveringsplicht in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel nu de beslissing gebaseerd is op foutieve feitelijke gegevens.

Het middel is gegrond. De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

3.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voormelde wetsartikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij is genomen. De beslissing motiveert dat in uitvoering van artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet en van artikel van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen er een einde wordt gesteld aan het verblijf van de eerste verzoekende partij en haar kind E.B.L. in het Rijk. Er wordt verduidelijkt dat zij gemachtigd waren tot verblijf op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en dat ze niet meer voldoen aan de voorwaarde bepaald in artikel 10, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet betreffende de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, waarbij wordt vermeld dat de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij vast dat bij de vraag tot verlenging van de A-kaart de eerste verzoekende partij op 19 oktober 2021 als bewijs van bestaansmiddelen van de referentiepersoon, met name de tweede

verzoekende partij, een attest van betaling van werkloosheidsuitkeringen heeft voorgelegd, waarop kan worden gelezen dat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering ontving voor de maanden januari 2021 tot juni 2021, dat de verwerende partij op 22 oktober 2021 een instructie opstelde waarin de verzoekende partijen werden geïnformeerd over de wettelijke voorwaarden van de bestaans-middelen en expliciet werd gevraagd naar bewijzen van een actieve zoektocht naar werk van de referentiepersoon, dat deze instructie op 16 november 2021 aangetekend werd verzonden, dat op 14 januari 2022 de eerste verzoekende partij opnieuw het reeds voorgelegde attest van werkloosheid voorlegde en geen enkel bewijs voorlegde dat de referentiepersoon actief werk zoekt/zocht sinds januari 2021, noch dat de referentiepersoon effectief toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zou bezitten, dat de eerste verzoekende partij aldus geen enkel bewijs van een actieve zoektocht naar werk van de referentiepersoon voorlegt, en dus de werkloosheidsuitkeringen overeenkomstig artikel 10, §5, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking kunnen genomen worden, dat aangezien de geleverde bewijzen van bestaansmiddelen niet in aanmerking genomen worden, geen behoefteanalyse moet worden gemaakt, dat immers niet werd vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking worden genomen en dat derhalve de machtiging tot verblijf conform artikel 11, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan worden beëindigd. Voorts wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij, na de afgifte van de eerste verblijfstitel op 28 augustus 2019, nog geen vijf jaar in België verblijft en dat zij aldus niet verder kan worden gemachtigd omwille van het voldoen aan de uitzonderingsgrond zoals opgenomen in het tweede lid van artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens stelt de verwerende partij dat uit het dossier niet blijkt dat de eerste verzoekende partij voldoet aan de uitzonderingsgrond van artikel 11, §2, vierde lid van de Vreemde-lingenwet. Daarnaast wijst zij erop dat overeenkomstig het voorlaatste lid van artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet ook rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf in het Rijk en met het bestaan van familiebanden of culturele en sociale banden met het land van herkomst. Zij wijst erop dat de eerste verzoekende partij daartoe werd uitgenodigd in het schrijven van 22 oktober 2021, dat zij in een reactie op dit schrijven een attest van het OCMW heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon geen OCMW-steun ontvangt, dat tevens een geregistreerd huurcontract werd overgemaakt, dat deze twee documenten geen verdere informatie geven over de al dan niet actieve zoektocht naar werk van de referentiepersoon, noch aangeven wat de aard en hechtheid van de gezinsband zou inhouden, dat deze stukken enkel aangeven dat de huurovereenkomst geregistreerd is en dat de referentiepersoon tot 22 oktober 2021 geen OCMW-steun genoot, dat het attest niets vertelt over de effectieve bestaansmiddelen van de referentiepersoon, enkel dat hij niet ten laste valt van het OCMW. Voorts wijst de verwerende partij er nog op dat het feit dat de eerste verzoekende partij is gehuwd haar niet ontslaat van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht, dat zodra de referentiepersoon wel over de nodige bestaans-middelen beschikt, het de eerste verzoekende partij vrijstaat een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, dat gedurende deze tijd de betrokkenen gebruik kunnen maken van de moderne communi-catiemiddelen om in contact te blijven met elkaar en dat er bovendien geen aanwijzingen zijn dat het gezin het leven niet kan verderzetten in het land van herkomst. Betreffende het kind L. waarvoor de verzoekende partijen in onderhavige zaak optreden als wettelijke vertegenwoordigers, wordt gemotiveerd dat hij samen met zijn moeder naar België kwam in het kader van gezinshereniging met zijn vader, dat dit feit geen afbreuk doet aan de bestaansmiddelenvereiste, dat er geen uitzondering is voorzien op de middelenvereiste voor zover er een gemeenschappelijk kind is, dat dit geen afbreuk doet aan het belang van het kind, dat van zodra de referentiepersoon wel over de nodige bestaansmiddelen beschikt, het de eerste verzoekende partij en het kind vrijstaat een nieuwe aanvraag tot gezins-hereniging in te dienen, dat gedurende deze tijd de betrokkenen gebruik kunnen maken van de moderne communicatiemiddelen om in contact te blijven met elkaar en dat er bovendien geen aanwijzingen zijn dat het gezin het leven niet kan verderzetten in het land van herkomst. Voorts wordt gemotiveerd dat uit het dossier blijkt dat de verzoekende partijen een tweede gemeenschappelijk kind S. hebben, dat zij beschikt over een eigen verblijfsmachtiging geldig tot 29 april 2023, dat dit echter geen afbreuk doet aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen, dat er geen uitzondering is voorzien op de middelenvereiste voor zover er een gemeenschappelijk kind is, dat dit geen afbreuk doet aan het belang van het kind, dat van zodra de referentiepersoon wel over de nodige bestaansmiddelen beschikt, het de eerste verzoekende partij vrijstaat een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, dat in afwachting het aan de ouders is om te beslissen bij wie S. het beste kan verblijven, dat nergens blijkt dat er sprake is van andere gezinsleden die eveneens in België verblijven, dat de duur van het verblijf in België minder dan vijf jaar bedraagt, zodat het ook intrekbaar is overeenkomstig artikel 11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat een verblijf van minder dan vijf jaar niet als onoverkomelijk lang kan worden beschouwd waardoor de eerste verzoekende partij geen aansluiting meer zou kunnen vinden of voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan zij de nationaliteit draagt. Dat uit het administratief dossier niet blijkt in hoeverre een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met het land van herkomst een terugkeer in de weg staat, dat de eerste

verzoekende partij niets ter staving heeft voorgelegd, dat gezien de korte duur van het verblijf in België het niet aannemelijk is dat zij geen familiale, culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst en dat indien zij dit wenste in te roepen, zij dit op actieve wijze had dienen toe te lichten. Tot slot wordt nog gemotiveerd dat het bewijs dat de eerste verzoekende partij Nederlandse les volgt niet aantoont dat zij op een bijzondere manier is geïntegreerd in België noch dat zij grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren, dat uit het dossier eveneens blijkt dat zij een inburgeringscursus heeft gevolgd, dat ook dit geen bewijs is van bijzondere integratie of van grote inspanningen die zij heeft geleverd om zich te integreren en dat het volgen van Nederlandse les en een inburgeringscursus een minimale (en vaak verplichte) inspanning is die men kan verwachten van een vreemdeling die zich hier wenst te vestigen.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om voornoemde beginselen geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen van de artikelen 10 en 11, §2 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren.

3.1.5. Het blijkt en staat buiten betwisting dat de eerste verzoekende partij en haar minderjarig kind voorafgaand aan de bestreden beslissing houder waren van een recht op verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Zij verkregen het verblijfsrecht meer bepaald als echtgenote respectievelijk kind van een verblijfsgerechtigde derdelander, de heer E.B.M., de tweede verzoekende partij.

De gemachtigde heeft op 7 maart 2022 beslist om het verblijfsrecht van de eerste verzoekende partij (en dat van haar kind) in te trekken en dit met toepassing van artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;”

Deze bepaling verwijst naar artikel 10 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalft indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- (...)

- (...)

5° (...)

6° (...)

7° (...)

(...)

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

(...)

§ 3 (...)

§ 4 (...)

§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Overeenkomstig artikel 11, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet kan de minister of zijn gemachtigde beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 van dezelfde wet werd toegelaten tot een verblijf in het Rijk, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven indien hij niet meer voldoet aan één van de in voormeld artikel 10 bepaalde voorwaarden.

Op grond van artikel 10, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet moet de vreemdeling die een verblijfsrecht wil verkrijgen als echtgenoot van een verblijfsgerechtigde vreemdeling, behoudens de uitzondering die de wet voorziet, “het bewijs aanbrengen” dat de gezinshereniger (i.e. de vreemdeling die vervoegd wordt of korter: de referentiepersoon) beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden, teneinde te vermijden dat ze ten laste vallen van de openbare overheden. De voorwaarde van artikel 10, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet bestaat er dan ook niet enkel in dat er voldoende bestaansmiddelen zijn, maar tevens dat het bewijs wordt aangebracht dat de gezinshereniger beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen (zoals bepaald in §5) om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Door het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de gezinshereniger wilde de wetgever vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil verkrijgen ten laste valt van de openbare overheden en streefde hij ernaar dat die personen in menswaardige omstandigheden kunnen worden opgevangen (*Parl. St.*, Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/018, p. 73). Dergelijke inkomensvereisten worden uitdrukkelijk toegelaten door artikel 7, lid 1, onder c) van de richtlijn 2003/86/EG en worden door het Hof van Justitie als toelaatbaar beschouwd (HvJ 4 maart 2010, C-578/08, *Chakroun*, punt 42; HvJ 6 december 2012, C-356/11 en 357/11, *Maahanmuuttovirasto*, punt 71). In zoverre dat de bestaansmiddelenvereisten moeten voorkomen dat de betrokken vreemdelingen ten laste vallen van de overheid, zijn deze vereisten eveneens noodzakelijk voor “het economisch welzijn van het land”, zoals bedoeld in artikel 8, lid 2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.11.4 en B.17.1.2).

De gemachtigde heeft in casu geoordeeld dat de eerste verzoekende partij en haar kind niet langer voldoen aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en beëindigt bijgevolg het verblijfsrecht.

3.1.6. In een eerste onderdeel wijzen de verzoekende partijen erop dat zij een gezinscel vormen samen met hun drie gemeenschappelijke kinderen, dat de tekst van artikel 11 van de Vreemdelingenwet het woord ‘kan’ vermeldt zodat de verwerende partij over een zekere discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of zij het verblijfsrecht al dan niet intrekt, dat dit alleszins inhoudt dat de verwerende partij niet verplicht is om het verblijf in te trekken, dat het een mogelijkheid is, dat zij aldus verplicht is te motiveren, dat de bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 11, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dat het voorlaatste lid van artikel 11, §2 uitdrukkelijk stelt dat de minister of zijn gemachtigde rekening dient te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene en de duur van het verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst, dat er sprake is van een nauwgezette motiveringsplicht, dat in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat het gaat om de verzoekende partijen en twee gemeenschappelijke kinderen en voorts wordt gesteld dat van andere gezinsleden die eveneens in België woonachtig zijn nergens sprake blijkt, dat dit manifest foutief is daar zij de ouders zijn van drie gemeenschappelijke kinderen, dat E.B.I. werd geboren op 11 januari 2022, dat zij vaststellen dat I. nergens in de bestreden beslissing wordt vermeld, dat er sprake is van een onzorg-vuldigheid en de bestreden beslissing is gebaseerd op foutieve gegevens. Zij menen dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met alle omstandigheden van het geval, te meer nu uit een eenvoudige raadpleging van het rijksregister volgt dat I. regulier werd ingeschreven. Zij betogen dat de verwerende partij een deugdelijk en zorgvuldig onderzoek van onderhavig dossier blijkbaar totaal onnodig heeft gevonden en zich aldus heeft vergenoegd met de gegevens aanwezig in het administratief dossier zonder enig relevant onderzoek te voeren of nog, eenvoudigweg het rijksregister te raadplegen en dat het motief “(v)an andere gezinsleden

die eveneens in België woon-achtig zijn, blijkt nergens sprake” derhalve is gestoeld op onzorgvuldig onderzoek. Volgens de verzoekende partijen is de verwerende partij niet overgegaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van het dossier en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben en blijkt aldus dat de verwerende partij op grond van een foutieve feitenvinding tot haar conclusie is gekomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt afdoende waarom in casu wordt overgegaan tot het intrekken van het verblijfsrecht, waarbij er wordt op geduid dat de eerste verzoekende partij en haar minderjarig kind niet langer voldoen aan de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet waarbij wordt verduidelijkt dat niet wordt voldaan aan de voorwaarde van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaans-middelen in hoofde van de referentiepersoon daar enkel bewijzen van een werkloosheidsuitkering worden voorgelegd zonder bewijzen van een actieve zoektocht naar werk. Eveneens wordt verduidelijkt waarom er in casu geen omstandigheden zijn – zoals opgesomd in het voorlaatste lid van artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet – die een intrekking van het verblijfsrecht in de weg staan.

Waar de verzoekende partijen stellen dat het manifest foutief is te oordelen dat het gaat om de verzoekende partijen en twee gemeenschappelijke kinderen en dat van andere gezinsleden die eveneens in België woonachtig zijn nergens sprake blijkt, daar zij de ouders zijn van drie gemeenschappelijke kinderen, dat E.B.I. geboren werd op 11 januari 2022, dat I. nergens in de bestreden beslissing wordt vermeld, dat er sprake is van een onzorgvuldigheid en de bestreden beslissing is gebaseerd op foutieve gegevens, kan de Raad enkel vaststellen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partijen stukken hebben overgemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing waaruit betreffende de gezinsbanden blijkt dat er een derde gemeenschappelijk kind werd geboren op 11 januari 2022.

De verwerende partij kan geenszins een niet deugdelijk en onzorgvuldig onderzoek worden verweten, nu zij aan de eerste verzoekende partij op 16 november 2021 een aangetekend schrijven van 22 oktober 2021 stuurde, waarin onder meer gesteld wordt dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening dient gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsbanden van de eerste verzoekende partij en dat het de verzoekende partij vrijstaat om alle documenten aan te brengen die zij daarvoor nodig acht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de eerste verzoekende partij tussen het ontvangen van voormeld aangetekend schrijven en 14 januari 2022, stukken heeft overgemaakt aan de verwerende partij. Ter gelegenheid hiervan werd geen melding gemaakt van een zwangerschap of van de geboorte van I. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat het op dat ogenblik of enig ander ogenblik voor het nemen van de bestreden beslissing niet mogelijk was om deze informatie ter kennis te brengen van de verwerende partij. De eerste verzoekende partij heeft nagelaten de zwangerschap en/of de geboorte van het derde gemeenschappelijke kind ter kennis te brengen van de verwerende partij.

De verzoekende partijen maken voorts geenszins aannemelijk op grond van welke bepaling de verwerende partij ertoe zou zijn gehouden tijdens het onderzoek en dit tot op de dag van het nemen van de bestreden beslissing het rijksregister te raadplegen. Gelet op het feit dat niet is aangetoond dat de verwerende partij kennis had of diende te hebben van de geboorte van een derde kind geboren op 11 januari 2022, kan het haar niet ten kwade worden geduid met dit kind geen rekening te hebben gehouden of omtrent dit kind niet te hebben gemotiveerd.

De verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, noch dat zij op foutieve wijze heeft gemotiveerd “*(v)an andere gezinsleden die eveneens in België woonachtig zijn, blijkt nergens sprake*”, noch dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van het dossier en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben en dat aldus blijkt dat de verwerende partij op grond van een foutieve feitenvinding tot haar conclusie is gekomen.

De overige kritiek in het eerste onderdeel van het eerste middel in de synthesesamenvatting is gericht tegen de opmerkingen in de verweernota en niet tegen de bestreden beslissing.

3.1.7. In een tweede onderdeel van het eerste middel, menen de verzoekende partijen dat de verwerende partij, indien zij iets ongewoons ziet in het dossier, dit gegeven dient te onderzoeken en daarover desnoods de nodige vragen dient te stellen, dat het bestuur zich zo nodig voldoende dient te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen, dat de overheid zorgvuldig te werk dient te gaan en

dient na te gaan of alle gegevens nodig voor het beoordelen van de zaak werden overgelegd. Zij menen dat de verwerende partij zich vragen diende te stellen bij het gegeven dat er opnieuw een attest werkloosheidsuitkering werd voorgelegd, dat dit attest immers dient te worden geplaatst binnen het kader van een juridische strijd die de tweede verzoekende partij aan het voeren is teneinde het achterstallig loon te ontvangen van de BV TATAR-H, alwaar hij geruime tijd als arbeider was tewerkgesteld, dat de BV TATAR-H immers failliet is verklaard waardoor hij zich geconfronteerd zag met een onmogelijkheid zijn achterstallig loon te vorderen, dat hij er tot op heden, en met begeleiding van diens vakorganisatie, niet in is geslaagd achterstallig loon van de BV TATAR-H te ontvangen, dat zij in deze kunnen verwijzen naar de bijgebrachte stukken die genoegzaam aantonen dat er tot op heden geen betalingen hebben plaatsgevonden, dat in ieder geval de tweede verzoekende partij is geconfronteerd met een leugenachtige werkgever die niet heeft getwijfeld om hem zonder meer dimona uit te schrijven zonder hem hiervan in te lichten, dat hij pas na het faillissement van diens werkgever te weten is gekomen dat hij in feite al maanden dimona uitgeschreven was zonder dat hij hiervan op de hoogte was, dat het onnodig is te benadrukken dat deze gehele situatie een ernstige impact heeft gehad op hem, nu hij tot op heden nog steeds niet is vergoed voor de talrijke uren die hij wel degelijk heeft gepresteerd, dat het attest van werkloosheidsuitkering dan ook in deze specifieke situatie van vorderen van achterstallig loon wegens faillissement van de werkgever dient te worden geplaatst, dat hij ondertussen aan de slag is gegaan als arbeider en dat in ieder geval de bestreden beslissing getuigt van een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel door geen bijkomende vragen te stellen betreffende de reden van werkloosheid.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij voorafgaandelijk aan het nemen van de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht een schrijven van 22 oktober 2021, aangetekend verstuurd op 16 november 2021, van de verwerende partij ontving waarin het volgende werd gesteld:

“U vroeg de verlenging aan van de machtiging tot verblijf. In het kader hiervan legde u documenten voor. Uit deze documenten blijkt dat u niet voldoet aan de in artikel 10§2, 3e alinea gestelde voorwaarde van stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten. Artikel 10§5 bepaalt immers: De bestaansmiddelen bedoeld in §2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

- 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmaat*
- 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende kinderbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;*
- 3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.*

U legt documenten voor waaruit blijkt dat de referentiepersoon werkloosheidsuitkering heeft ontvangen van 01.2021 tot en met 06.2021

Er werden geen bewijzen overgemaakt dat betrokkene de inkomsten tracht te verbeteren door actief op zoek te gaan naar werk;

Gelieve ons de bewijsstukken over te maken die bewijzen dat betrokkene actief op zoek is naar werk (sollicitatiebewijzen, evaluaties van gevolgde opleidingen/trajectbegeleidingen naar werk,....)

Indien u zelf beschikt over eigen inkomsten uit werk, gelieve ons hiervan de bewijsstukken over te maken (loonfiches,....)

Indien u ons deze stukken niet overmaakt of indien uit de door u extra aangeleverde documenten niet blijkt dat u voldoet aan de in artikel 10 §2, 2e alinea gestelde voorwaarde van stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten, overweegt onze dienst om een einde te stellen aan de machtiging tot verblijf.

(...).”

De verzoekende partij werd dus in de gelegenheid gesteld om elementen bij te brengen aangaande de actuele situatie op het vlak van het al dan niet voldaan zijn aan de verblijfsvoorwaarden, waarbij bovendien uitdrukkelijk werd vermeld dat zij bewijzen van een werkloosheidsuitkering in hoofde van de referentiepersoon had overgemaakt doch geen bewijzen van een poging de inkomsten te verbeteren door actief op zoek te gaan naar werk, waarna gevraagd werd de bewijsstukken over te maken waaruit blijkt dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij heeft nagelaten om bijkomende stukken, zoals door de verwerende partij uitdrukkelijk gevraagd, bij te brengen. Zij heeft zich beperkt tot

het opnieuw voorleggen van het reeds bijgebrachte attest van betaling van werkloosheidsuitkeringen op naam van de referentiepersoon van 22 juli 2021 waaruit blijkt dat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering ontving voor de maanden januari 2021 tot juni 2021.

De verzoekende partij heeft verder nagelaten om de door haar vermelde elementen en de bij het verzoekschrift gevoegde documenten betreffende de juridische strijd die haar echtgenoot aan het voeren is teneinde het achterstallig loon te ontvangen van de BV TATAR-H, betreffende het feit dat hij is geconfronteerd met een leugenachtige werkgever die niet heeft getwijfeld om hem zonder meer dimona uit te schrijven zonder hem hiervan in te lichten, betreffende het feit dat deze gehele situatie een ernstige impact heeft gehad op hem, nu hij tot op heden nog steeds niet is vergoed voor de talrijke uren die hij wel degelijk heeft gepresteerd en betreffende het feit dat hij ondertussen aan de slag is gegaan als arbeider, voor te leggen. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid met voormelde elementen geen rekening te hebben gehouden. De verzoekende partijen tonen, gelet op het niet voorliggen van deze elementen en stukken op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, niet aan dat de verwerende partij op grond van de beschikbare gegevens foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de eerste verzoekende partij (en haar minderjarig kind L.) niet meer voldoet aan de voorwaarde bepaald in artikel 10, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet betreffende de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, dat de eerste verzoekende partij opnieuw het attest van werkloosheid voorlegde en geen enkel bewijs voorlegde dat de referentiepersoon actief werk zocht/zoekt sinds januari 2021, noch dat de referentiepersoon effectief toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zou bezitten, dat de eerste verzoekende partij aldus geen enkel bewijs van een actieve zoektocht naar werk van de referentiepersoon voorlegt, en dus de werkloosheidsuitkeringen overeenkomstig artikel 10, §5, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking kunnen worden genomen, dat derhalve de machtiging tot verblijf conform artikel 11, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan worden beëindigd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt aldus dat de verwerende partij zich voldoende en zorgvuldig heeft geïnformeerd voor het nemen van de bestreden beslissing. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt immers evenzeer ten aanzien van de rechtsonder-horige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De verzoekende partijen kunnen hun eigen in gebreke blijven derhalve niet afwentelen op de verwerende partij.

Waar zij lijken voor te houden dat de verwerende partij, indien zij iets ongewoons ziet in het dossier, dit gegeven dient te onderzoeken en daarover desnoods de nodige vragen dient te stellen, dat het bestuur zich zo nodig voldoende dient te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen, dat de overheid zorgvuldig te werk dient te gaan en dient na te gaan of alle gegevens nodig voor het beoordelen van de zaak werden overgelegd, en aldus verwachten dat de verwerende partij, hoewel zij zich reeds terdege bij de betrokkene heeft geïnformeerd, zich opnieuw informeert indien de betrokkene nalaat de gevraagde documenten of elementen over te maken, verduidelijken zij niet waarop deze verwachting is gesteund. De Raad herhaalt dat zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger en dat de verzoekende partijen hun eigen in gebreke blijven derhalve niet kunnen afwentelen op de verwerende partij. Bovendien verduidelijken de verzoekende partijen niet, en ziet de Raad niet in, op welke wijze uit het eenvoudigweg opnieuw voorleggen van het attest van 22 juli 2021 van betaling van de werkloosheidsuitkering in hoofde van de referentiepersoon, zonder bijkomende uitleg of zonder bijkomende documenten, diende te blijken dat er iets "ongewoon" aan de hand was. Zij maken dan ook geenszins aannemelijk dat de verwerende partij zich vragen diende te stellen bij het gegeven dat er opnieuw een attest van werkloosheidsuitkering werd voorgelegd.

De verzoekende partijen maken aldus geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing getuigt van een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel door geen bijkomende vragen te stellen betreffende de reden van werkloosheid.

3.1.8. De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen de verzoekende partijen ook niet

worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Een schending van het evenredigheidsbeginsel blijkt evenmin.

Ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. De verzoekende partijen bewijzen immers niet dat de verwerende partij enig door haar aangebracht dienstig stuk onterecht buiten beschouwing heeft gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing of dat zij deze beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid.

3.1.9. Met hun betoog tonen de verzoekende partij voorts ook geen schending van de artikelen 10 en 11, §2 van de Vreemdelingenwet aan.

3.1.10. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroepen de verzoekende partijen zich in de synthesesmemorie op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.1. In hun synthesesmemorie lichten de verzoekende partij hun tweede middel toe als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen¹⁸ en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet¹⁹, is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het bestuur dient verder in deze lijn te motiveren waarom de inmenging in de rechten van art. 8 EVRM evenredig is met het doel.²⁰

Bij de belangenafweging met betrekking tot de eerbiediging van het privé- en gezinsleven moet aldus een “fair balance” worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving anderzijds.

Dat een dergelijke toets vereist is, wordt verder bevestigd door de rechtspraak van Uw Raad, o.a. in arrest nr. 188 051 van 7 juni 2017:

“Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37;

EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.”

Eerste onderdeel

In de bestreden beslissing ontbreekt duidelijk het vereiste individueel onderzoek en de hiermee gepaard gaande fair-balance toets.

In casu gaat verwerende partij immers voorbij aan het feit dat verzoekster op 11.01.2022 bevallen is van I.E.B. (...).21

Nergens in de bestreden beslissing is enige motivering omtrent I. (...) terug te vinden.

Wat meer is, is het gegeven dat I. (...) nergens vermeld wordt in de hier bestreden beslissing.

Het is zeer opmerkelijk dat verwerende partij enkel overging tot het nemen van een beslissing die enkel betrekking heeft op verzoekster en L. (...). Opzichtens S. (...) wordt er geen beslissing genomen en I. (...) wordt gewoonweg nergens vermeld. Waarom verwerende partij dit onderscheid maakt, is geheel onduidelijk. Waarom één van de drie kinderen de administratieve situatie van de moeder volgt, één kind de administratieve situatie van de vader volgt en één kind gewoonweg niet vermeld wordt noch mee in overweging genomen wordt, is geheel onduidelijk en getuigt van een onzorgvuldige motivering. Door op zo'n willekeurige wijze aan besluitvorming te doen, schendt verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

A posteriori in de nota stellen dat de het de intentie van verwerende partij was om de motivering die ontwikkeld is rond S. (...) eveneens voor I. (...) te laten gelden, kan absoluut niet ernstig weerhouden worden. Te meer nu S. (...) twee jaar oud is en I. (...) op het ogenblik van de betreden beslissing nog slechts drie maand oud was. Het spreekt voor zich dat beide kinderen zich in een totaal andere levensfase bevinden die allesbehalve vergelijkbaar is.

In ieder geval geeft verwerende partij hiermee een a posteriori motivering die de schending van de materiële motiveringsplicht niet ongedaan kan maken.

Niet alleen houdt dit gegeven aldus een uitdrukkelijke schending van de materiële motiveringsplicht in nu de bestreden beslissing gebaseerd is op foutieve feitelijke gegevens²², maar ook houdt dit een uitdrukkelijke schending in van artikel 8 EVRM in samenhang gelezen met artikel 3 IVRK.

Artikel 3 IVRK bepaalt immers het volgende:

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdende met de rechten en plichten van zijn ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk zijn voor het kind, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.”

Uit voornoemde bepaling volgt dat het belang van het kind, hoewel niet absoluut, wel degelijk primordiaal dient door te wegen.

Uw Raad verduidelijkte dit verder in haar arrest nr. 188 051 van 7 juni 2017:

“Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Dienaangaande moeten nationale beslissingsorganen, bij afweging van de belangen van kinderen, alle elementen van bewijs toetsen ten aanzien van de praktische gevolgen, de haalbaarheid en de proportionaliteit van de verwijdering van de ouder met vreemde nationaliteit, teneinde daadwerkelijke bescherming te verschaffen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de rechtstreeks betrokken kinderen / de kinderen die rechtstreeks geraakt worden door de verwijderingsbeslissing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). De impact van de bestreden beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. Bijzondere aandacht wordt daarom besteed aan omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118.”

Zoals hoger reeds uiteengezet heeft de bestreden beslissing betrekking op de moeder, verzoekster, en het oudste kind, L. (...), die klaarblijkelijk de administratieve situatie van zijn moeder volgt.

Het kind, I.E.B. (...), dat geboren is op 11.01.2022(...), wordt nergens in de hier bestreden beslissing vermeld. Onnodig te benadrukken dat met diens hoger belang op geen enkele wijze rekening is gehouden. Hierdoor maakt verwerende partij zich schuldig aan een flagrante schending van artikel 8 EVRM en artikel 3 IVRK in samenhang gelezen met het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Er diende met betrekking tot I. (...) een deugdelijke en afdoende belangenafweging ontwikkeld te worden in de bestreden beslissing.

Door dit niet te doen is er aldus onomstotelijk sprake van een schending van voormelde bepalingen.

Een minderjarig kind waarvan de afstammingsband met zijn beide ouders vaststaat, volgt immers het sterkste verblijfsstatuut van één van beide ouders. Het kind zal verder in deze lijn in hetzelfde rijksregister ingeschreven worden en een verblijfstitel toegekend krijgen met dezelfde verblijfsduur als de ouder met het sterkste verblijfsstatuut.

In casu staat aldus vast dat I. (...) het verblijfsstatuut van diens vader volgt nu deze over het sterkste verblijfsstatuut beschikt. Hierdoor beschikt I. (...) ontegensprekelijk over legaal verblijf op het grondgebied. Dat I. (...) regulier ingeschreven is in het rijksregister blijkt verder uit het bijgebrachte stuk 5. Verwerende partij diende dienaangaande minstens te overwegen waarom het verblijfsstatuut van I. (...) de hier bestreden beslissing niet in de weg staat. Door dit niet te doen, maakt zij zich schuldig aan een schending van de artikelen 8 EVRM en 3 IVRK en dit in samenhang gelezen met het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. I. (...) is immers een baby van enkele maanden oud die full time wordt gevoed middels borstvoeding.

Het staat aldus onomstotelijk vast dat verweerder niet daadwerkelijk rekening gehouden heeft met de impact van de scheiding van een baby van enkele maanden oud met zijn moeder, van wie het kind afhankelijk is nu verzoekster full time borstvoeding geeft. Een kind van enkele maanden oud wordt zo gescheiden van zijn moeder, hetgeen een bijzonder ingrijpende gebeurtenis vormt.

Verwerende partij is er aldus van uitgegaan dat verzoekers slechts twee kinderen hadden. Uit niets blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoekers op 11.01.2022 ouders zijn geworden van een derde kind, met name I.E.B. (...). Voorts blijkt aldus dat deze zoon, I. (...), in de bestreden beslissing niet wordt vermeld. Verwerende partij heeft het aldus ontegensprekelijk nagelaten de specifieke gezinssituatie van de verzoekers, met name het gegeven dat zij niet twee maar drie minderjarige kinderen hebben, in overweging te nemen. Verwerende partij kan niet volhouden dat het niet vermelden, en vooral het niet rekening houden met het hoger belang van I. (...), louter een materiële misslag betreft. Dit temeer I. (...) slechts enkele maanden oud is (en was op het ogenblik waarop de bestreden beslissing genomen werd) en zich aldus in een totaal andere levensfase dan S. (...) bevindt.

Vermits er eenvoudigweg geen belangenafweging is gebeurd, is er ook geen rekening gehouden met het belang van het behouden van de eenheid van het gezin enerzijds en het welzijn van de kinderen anderzijds, hetgeen vereist is volgens Uw rechtspraak.

Een a posteriori toetsing aan artikel 8 EVRM in de nota met opmerkingen doet in ieder geval geen afbreuk aan het bestaande motiveringsgebrek in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing dient ook om deze reden vernietigd te worden.

Tweede onderdeel,

In casu betreft het een situatie van intrekking van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

In de zaak Hasanbasic oordeelde het EHRM dat het aan de nationale autoriteiten is om, op overtuigende wijze en door middel van pertinente en voldoende motieven aan te tonen, dat er een dringende sociale behoefte bestond om deze personen de verlenging van een verblijfstitel te weigeren, en in het bijzonder om aan te tonen dat de genomen maatregel in verhouding is met het nagestreefde wettige doel. Het is dus nodig om de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland alsmede met het land van oorsprong, of het gevolg van een terugkeer naar het land van oorsprong op de gezondheidstoestand van de belanghebbenden eveneens in overweging te nemen.²⁴

Dat echter uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verwerende partij absoluut geen rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekers en het gegeven dat zij op 11.01.2022 voor een derde keer ouders zijn geworden.

Hoewel de adaptatiecapaciteit van een baby van enkele maanden oud in tijd en ruimte aanzienlijk zou kunnen zijn, wil dit uiteraard niet zeggen dat een scheiding van een ouder geen repercussies voor een kind van die leeftijd met zich brengt. In casu kan verzoekster ook niet van I. (...) gescheiden worden nu zij full time borstvoeding geeft en het aldus van levensbelang is dat zij steeds in de nabijheid van I. (...) vertoeft. Het behoeft verder geen betoog dat de fysieke nabijheid van zijn ouders voor een kind van enkele maanden oud onvervangbaar is en onbetwistbaar een meerwaarde betekent in de fysieke en psychische ontwikkeling. Dit geldt eveneens voor L. (...) en S. (...).

Het feit dat verweerder geen rekening heeft gehouden met dit derde kind en louter op basis van foutieve gegevens het verblijfsrecht van verzoekster en L. (...) heeft ingetrokken is kennelijk onredelijk en getuigt van een onzorgvuldig optreden.

Vermits er aldus eenvoudigweg geen belangenafweging is gebeurd met betrekking tot I. (...), is er ook geen rekening gehouden met het belang van het behouden van de eenheid van het gezin enerzijds en het welzijn van het kind anderzijds, hetgeen vereist is volgens Uw rechtspraak.

Waar verwerende partij in haar nota met opmerkingen laat gelden dat I. (...) zich in dezelfde situatie als S. (...) bevindt en aldus onder de motivering voor S. (...) valt, dient verzoekster op te merken dat deze motivering niet in de bestreden beslissing zelf voorkomt. Door a posteriori, in de nota met opmerkingen, te pogen een motivering te voorzien met betrekking tot het hoger belang van I. (...), kan een bestaand gebrek in de motivering van de bestreden beslissing niet worden rechtgezet. Wel geeft verwerende partij hiermee zelf aan dat de motivering in diens beslissing gebrekkig is.

Aldus en gelet op het voorafgaande dient dit middel als gegrond te worden beschouwd.”

3.2.2. Voor een toelichting bij het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, kan worden verwezen naar de uiteenzetting in punt 3.1.3.

3.2.3. Uit het advies van de afdeling wetgeving bij de Raad van State bij het wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind aangenomen te New York op 20 november 1989 blijkt dat “in het Verdrag inzake de rechten van het kind (...) verschillende soorten van bepalingen (staan)”. De afdeling wetgeving van de Raad van State maakt namelijk een onderscheid tussen bepalingen die beantwoorden aan de algemeen aanvaarde criteria om te bepalen dat de internationale verdragen ‘self executing’ zijn en die als zodanig rechtstreekse gevolgen hebben in de interne rechtsorde

van de ondertekenende staten, bepalingen die rechten vaststellen waarvan het principe door het Verdrag wordt erkend en waarvan de uitvoering een positief optreden van de wetgever vereist en bepalingen die rechten vaststellen die behoren tot de categorie van economische, sociale en culturele rechten en die aan de staten een grote beoordelingsvrijheid laten wat de geleidelijke uitvoering ervan betreft (Wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, Advies van de Raad van State, *Parl.St. Kamer 1990-91, nr. 1568/1, 24 - 25*).

Zonder echter directe werking van alle bepalingen uit het Kinderrechtenverdrag in de Belgische rechtsorde zonder meer te ontkennen, kan worden aangenomen dat de ingeroepen bepaling, met name artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden opgeworpen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 12 februari 1996, nr. 58.122).

3.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzoudhi v. Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, *Yildiz v. Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Het betreft een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht moet worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is dan ook een feitenkwestie.

3.2.5. De verzoekende partijen verwijzen naar hun gezinsleven met elkaar en met hun kinderen.

De Raad wijst er vooreerst opnieuw op dat de verzoekende partijen hebben nagelaten de zwangerschap en/of de geboorte van hun derde gemeenschappelijk kind op 11 januari 2022 kenbaar te maken aan de verwerende partij, niettegenstaande de verwerende partij had geïnformeerd naar de aard en de hechtheid van de gezinsbanden van de eerste verzoekende partij in een schrijven van 22 oktober 2021. Het kan de verwerende partij dan ook geenszins ten kwade worden geduid, bij het beoordelen van de gezinsbanden, geen rekening te hebben gehouden met of te hebben gemotiveerd over het derde gemeenschappelijk kind. Het betoog in het tweede middel omtrent het derde gemeenschappelijk kind I., alsmede het betoog als repliek op de opmerkingen in de verweernota hieromtrent, is aldus niet dienstig.

Voorts stelt de Raad vast dat het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partijen en hun (twee) gemeenschappelijke kinderen niet wordt betwist.

3.2.6. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in dit gezinsleven van de verzoekende partijen. Indien het een weigering van een voortgezet verblijf betreft, wat in deze zaak het geval is, dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen

gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag met name toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze is geïnspireerd door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangen-afweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, nr. 51564/99, *Conka v. België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Deze onderzoeksplicht is des te meer aan de orde wanneer deze overheid, zoals ook in de thans voorliggende zaak het geval is, een einde stelt aan het verblijfsrecht dat aan de betrokkene was toegestaan of was erkend, juist met het oog op het ontplooiën van een gezinsleven in België.

Aan de andere kant is het aan de verzoekende partijen zelf, wanneer deze een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze aan te tonen hoe de bestreden beslissing de door artikel 8 van het EVRM beschermde belangen heeft geschonden.

Met de thans bestreden beslissing wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden dat aan de eerste verzoekende partij en het gemeenschappelijk kind L. was toegestaan in het kader van de gezinshereniging met de tweede verzoekende partij (artikel 10 Vreemdelingenwet). Deze beslissing houdt onmiskenbaar een weigering in van een voortgezet verblijf in België, zodat moet worden aangenomen dat zij een inmenging uitmaakt in het gezinsleven.

Derhalve dient de Raad te onderzoeken of deze inmenging beantwoordt aan de criteria van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, hetwelk uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toelaat indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing is getroffen in toepassing van artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet. De inmenging is aldus bij wet voorzien, wat door de verzoekende partijen overigens niet wordt betwist. De verblijfsreglementering, zoals voorzien in de Vreemdelingenwet, heeft tot doel om de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen te controleren. Het is een vaststaand beginsel van internationaal recht dat het de taak is van de Staat om de openbare orde te waarborgen en dat migratiecontrole daar uitdrukkelijk deel van uitmaakt (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga t. België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim t. België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk*, § 67). De inmenging streeft aldus één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na.

De volgende vraag die rijst, is of de inmenging in het gezinsleven noodzakelijk is, met name of deze wordt gerechtvaardigd door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia t. Frankrijk*, par. 52). Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov t. Oostenrijk*, par. 76).

De gemachtigde beëindigde in deze zaak het verblijf van de eerste verzoekende partij en het gemeenschappelijk kind L. omdat niet werd bewezen dat zij nog steeds voldoen aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Het stellen van een bestaansmiddelenvereiste en een verblijfsrechtelijke sanctionering houdt verband met een legitiem doel, met name het belang van het economisch welzijn van het land. De getroffen maatregelen moeten evenwel noodzakelijk zijn, met name proportioneel zijn met het nagestreefde legitiem doel. Daarbij geldt een beoordelingsmarge.

Het Hof overweegt dat de beoordelingsmarge voor wat betreft het economische, fiscale of sociale beleid, en waarover de meningen binnen een democratische samenleving normaal gezien sterk kunnen verschillen, onvermijdelijk ruimer is (EHRM november 2010, *Şerife Yiğit t. Turkije* (GK), §100. Zie in deze zin ook EHRM 11 juni 2013, *Hasanbasic t. Zwitserland*, §§ 57-66; EHRM 25 maart 2014, *Palanci t. Zwitserland*, § 58).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM – onder meer *Konstatinov tegen Nederland*, arrest van 26 april 2007, nr. 16351/03, en *Nunez tegen Noorwegen*, arrest van 28 juni 2011, nr. 55597/09 – dient een “*fair balance*” te worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling enerzijds en het Belgisch algemeen belang anderzijds, ongeacht of er een positieve of negatieve verplichting is.

Uit de vaste rechtspraak van het EHRM, onder meer het arrest *Rodrigues da Silva en Hoogkamer tegen Nederland* van 31 januari 2006, nr. 50435/99 volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van gezinsleven een “*fair balance*” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens gezin enerzijds en het Belgisch algemeen belang dat is gediend bij het waarborgen van de openbare orde en in het bijzonder het recht om het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga t. België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim t. België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk*, § 67) anderzijds. Hierbij moeten alle voor die belangenafweging nuttige feiten en omstandigheden worden betrokken.

Voorts dient erop te worden gewezen dat de gemachtigde er tevens op basis van de Vreemdelingenwet, en meer bepaald op grond van artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet, toe gehouden is om rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Dit zijn criteria die eveneens in de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot de toepassing van artikel 8 van het EVRM worden gehanteerd (zie EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, *Boultif t. Zwitserland*, par. 48 en EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, *Üner t. Nederland*, par. 58).

Indien kinderen betrokken zijn, quod in casu, dan besteedt het EHRM ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, *Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland*, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie t. Noorwegen*, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, *Arvelo Aponte t. Nederland*, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili t. België*, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili t. België*, par. 144).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken en waarbij, wanneer minderjarige kinderen betrokken zijn, het belang van het kind mede in rekening wordt genomen.

Het komt de Raad dan ook toe te beoordelen of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “*fair balance*” tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij de verdere ontplooiing van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving. Wat de proportionaliteit van de inmenging betreft, kan de Raad in het kader van zijn annulatiebevoegdheid slechts een marginale toetsing doorvoeren. Hij bezit immers niet de bevoegdheid om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Artikel 8 van het EVRM (alsook het door de verzoekende partijen aangevoerde artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag) houdt in wezen in dat het hoger belang van het kind dient te worden gevrijwaard (zie EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, §§107-109).

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk t. Zwitserland* (GK), par. 135-136). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat het hoger belang van de kinderen niet enkel in deze belangenafweging moet worden meegenomen in het kader van beslissingen die rechtstreeks zijn getroffen ten aanzien van kinderen, maar ook bijvoorbeeld in het kader van een beslissing waarbij een verblijfsrecht voor één van beide ouders wordt geweigerd of beëindigd (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland* (GK), §§ 117 – 118). De impact van de bestreden beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. Bijzondere aandacht wordt daarom besteed aan omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun (pleeg)ouders (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland* (GK), § 118).

Waar de verzoekende partijen stellen dat geen beslissing wordt genomen ten opzichte van het gemeenschappelijk kind S., en de bestreden beslissing wel betrekking heeft op het kind L., dat niet duidelijk is waarom dit onderscheid wordt gemaakt, dat niet blijkt waarom één kind de administratieve situatie van de moeder volgt en het andere die van de vader, kunnen zij niet worden gevolgd nu uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het kind L. samen met haar moeder naar België kwam in het kader van gezinshereniging met de vader en dat het kind S. beschikt over een eigen verblijfsmachtiging, geldig tot 29 april 2023. De verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat er sprake is van een 'willekeurige' besluitvorming.

De verzoekende partijen kunnen evenmin worden bijgetreden waar zij stellen dat in de bestreden beslissing duidelijk het vereiste individueel onderzoek ontbreekt en de hiermee gepaard gaande fair-balance-toets, dat er eenvoudigweg geen belangenafweging is gebeurd en aldus ook geen rekening werd gehouden met de belang van het behouden van de gezinseenheid en het welzijn van de kinderen.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent immers het volgende gesteld:

“Het feit dat betrokkene gehuwd is, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Zodra de referentiepersoon beschikt over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, staat het betrokkene vrij om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen. Gedurende deze tijd kunnen betrokkenen gebruik maken van de moderne communicatiemiddelen om in contact te blijven met elkaar. Bovendien zijn er geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet verder kan zetten in het land van herkomst.

Betrokkene en de referentiepersoon hebben samen een kind, nl. E.B.L. (...) (geboren op 11/05/2017). Hij kwam samen met zijn moeder naar België in het kader van gezinshereniging met zijn vader. Dit feit doet echter geen afbreuk aan de voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen zoals hiervoor werd vermeld. Overeenkomstig de bepalingen van de wet is er geen uitzondering voorzien op de middelenvereiste voor zover er een gemeenschappelijk kind is. Dit doet geen afbreuk aan 'het belang van het kind. Zodra de referentiepersoon wel reguliere bestaansmiddelen heeft, staat het betrokkene en het kind vrij een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen, op de door de wet voorziene wijze. Gedurende deze tijd kunnen betrokkenen gebruik maken van de moderne communicatiemiddelen om in contact te blijven met elkaar. Bovendien zijn er geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet verder kan zetten in het land van herkomst van betrokkene.

Uit het dossier blijkt verder dat betrokkene en haar echtgenoot een tweede gezamenlijk kind hebben, nl. E.B.S. (...) (geboren op 13/07/2020). S. (...) beschikt over een eigen verblijfsmachtiging geldig tot 29/04/2023. Dit doet echter geen afbreuk aan de voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen zoals hiervoor werd vermeld. Overeenkomstig de bepalingen van de wet is er geen uitzondering voorzien op de middelenvereiste voor zover er een gemeenschappelijk kind is. Dit doet geen afbreuk aan 'het belang van het kind', immers van zodra de referentiepersoon wel reguliere bestaansmiddelen heeft, staat het betrokkene vrij een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen, op de door de wet voorziene wijze. In afwachting is het aan de ouders van het kind om te beslissen bij wie S. (...) het beste kan verblijven.

Van andere gezinsleden die eveneens in België woonachtig zijn, blijkt nergens sprake.”

De bestreden akte bevat voorts nog de volgende afweging:

“Betrokkenes duur van verblijf in België bedraagt, zoals reeds eerder besproken, minder dan vijf jaar. Vandaar dat het dan ook intrekbaar is overeenkomstig art. 11, §2, tweede lid. Een verblijf van minder dan vijf jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan men de nationaliteit draagt.

In hoeverre een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met het land van herkomst die betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene heeft niets ter staving daarvan voorgelegd. Gezien de respectievelijk korte duur van verblijf in België is het niet aannemelijk dat betrokkene geen familiale, culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had zij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen.

Het bewijs dat betrokkene Nederlandse les volgt, toont niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in België noch dat zij grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren. Uit het dossier blijkt dat betrokkene eveneens de inburgeringscursus heeft gevolgd. Ook dit is geen bewijs van bijzondere integratie of van grote inspanning dat betrokkene heeft geleverd om zich te integreren. Het volgen van Nederlandse les en een inburgeringscursus is aan minimaals (sr. vaak vreemdeling die zich hier wenst te vestigen.”

Uit voormelde motieven blijkt aldus wel degelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de (haar gekende) concrete situatie van de verzoekende partijen en een belangenafweging geschiedde waarbij ook het belang van de gemeenschappelijke kinderen en van de eenheid van het gezin in overweging werd genomen en waarbij ook de familiale, culturele of sociale banden met het land van herkomst werden nagegaan. Betreffende deze elementen diende de verwerende partij echter vast te stellen dat de eerste verzoekende partij ter staving geen elementen heeft overgemaakt. De verzoekende partijen tonen met hun betoog niet aan dat deze vaststelling niet correct of kennelijk onredelijk is. Voorts maken zij ook niet aannemelijk dat er in casu sprake is van gezondheidsproblemen in hoofde van één van de betrokkenen waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De verzoekende partijen maken niet concreet aannemelijk dat de rechtsgeldig genomen beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf van de eerste verzoekende partij en het minderjarig kind L. van de verzoekende partijen omdat er niet langer aan de bestaansmiddelenvereiste is voldaan, het hoger belang van dit minderjarige kind, de andere minderjarige kinderen of hun gezinsleven zou schaden. Zoals in de beslissing wordt gesteld, staat het de verzoekende partijen vrij voor de eerste verzoekende partij en het minderjarige kind L. een nieuwe aanvraag in te dienen van zodra de referentiepersoon opnieuw voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste. Aangezien de eerste verzoekende partij en het kind L. op het ogenblik van de beslissing nog geen vier jaar op het Belgische grondgebied vertoefden, en de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, kunnen zij zelf bepalen wanneer zij hiertoe de nodige stappen ondernemen. De verzoekende partijen tonen niet concreet aan dat de voormelde afwegingen tussen de belangen van de eerste verzoekende partij en haar gezin met de referentiepersoon en hun minderjarige kinderen, blijf zouden geven van enige disproportionaliteit. Door enkel voor te houden dat de fysieke nabijheid van de ouders onvervangbaar is en onbetwistbaar een meerwaarde betekent in de fysieke en psychische ontwikkeling van de kinderen L. en S. beperken zij zich vooreerst tot een loutere bewering en tonen zij ook niet aan dat de overweging dat het hen vrijstaat voor de eerste verzoekende partij en het minderjarige kind L. een nieuwe aanvraag in te dienen van zodra de referentiepersoon opnieuw voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste disproportioneel is. De Raad herhaalt dat de eerste verzoekende partij en het kind L. op het ogenblik van de beslissing nog geen vier jaar op het Belgische grondgebied vertoefden en de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, zodat zij zelf kunnen bepalen wanneer zij hiertoe de nodige stappen ondernemen.

Bovendien kan er nog op worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, weliswaar met betrekking tot de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet beschouwde dat de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken geen onevenredige inbreuk vormt op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM (cf. de consideransen B.64.7 iuncto B.65, en B.52.3). Hetzelfde geldt mutatis mutandis voor gezinshereniging met een verblijfsgerechtigde derdelander.

Uit wat hierboven bij de bespreking van het eerste middel wordt uiteengezet blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke, onjuiste of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat de eerste verzoekende partij en het gemeenschappelijk kind L. van de verzoekende partijen niet langer voldoen aan de bestaansmiddelenvoorwaarde, zoals bepaald in artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt tot slot nogmaals dat de thans bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. In de bestreden beslissing wordt bovendien het volgende uiteengezet: *“Zodra de referentiepersoon beschikt over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, staat het betrokkene en het kind vrij om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen.”* Hierbij wordt erop gewezen dat uit artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet volgt dat de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

De verzoekende partijen tonen met hun voornamelijk rechtstheoretisch betoog niet aan dat de gemachtigde hun gezinsleven, zoals gekend bij de diensten van de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, en het hoger belang van hun (gekende) kinderen, in het licht van artikel 8 van het EVRM, op incorrecte wijze heeft afgewogen. De verzoekende partijen maken niet concreet aannemelijk dat de bestreden beslissing een onevenredige inmenging zou uitmaken in hun door artikel 8 van het EVRM beschermde gezins- of familielevens.

3.2.7. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt in dit kader een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel.

3.2.8. Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

dhr. T. LEYSEN,

De griffier,

T. LEYSEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

griffier

De voorzitter,

N. VERMANDER